08.09.2012 г. / 15:00:34

Вяра

Двадесета неделя след Деня на Света Троица

В ДВАДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ДЕНЯ НА СВЕТА ТРОИЦА, ЗА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО НА СИНА НА ВДОВИЦАТА

Момко, тебе думам, стани! (Лук. 7:14) - казва Христос в днешното Евангелие.

Благослови, отче!

Иисус Христос не само казвал с думи, че при второто пришествие всички мъртви ще възкръснат от гробовете, но показал това и на дело. Започнал от малките чудеса и постепенно вървял към по-големи, за да може всеки да повярва. Първо изцерил тъщата на апостол Петър, която била на умиране, от тежка треска, после вдигнал на крака слугата на стотника, който вече умирал, а сега възкресил сина на вдовицата, който починал и го носели да го погребат, както ще чуете сега от днешното Евангелие.

Евангелие от Лука, зачало 30

В онова време Иисус отиваше в града, наречен Наѝн, и с Него вървяха мнозина от учениците Му и много народ. А когато се приближи до градските врата, ето, изнасяха мъртвец, едничък син на майка си, а тя беше вдовица, и много народ вървеше с нея от града. Като я видя Господ, смили се над нея и рече ѝ: не плачи. И като се приближи, допря се до носилото, носачите се спряха, и Той рече: момко, тебе думам, стани! Мъртвецът, като се подигна, седна и почна да говори, и Иисус го предаде на майка му. И страх обзе всички,и славеха Бога и казваха: велик пророк се издигна между нас, и Бог посети Своя народ. *(Лук. 7:11-16)*

ТЪЛКУВАНИЕ

Христос извършил това чудо, за да увери хората, че всички починали ще възкръснат, и за да покаже тридневното Си възкресение. Защото като срещнал този мъртвец край градските порти, Той спрял носилото и рекъл на майка му: "Не плачи", защото Той е животът и възкресението, Той е Господарят и на смъртта, и на живота. Той може да превърне плача в радост. Като рекъл това, хванал носилото, а носачите се спрели и се чудели какво ли ще прави и защо ли държи носилото. А Христос повикал починалия и той скоро се надигнал и седнал на носилото пред всички. Виждате ли, че Христос първо хванал носилото и след това го възкресил, за да разберат, че Той е Този, Който е създал Адам и го е направил жив с духването Си, и че Той ще възкреси всички починали при Второто пришествие с тръбния глас, за да въздаде всекиму според делата му? Защото Той е животът и праведният Съдия на живите и на починалите. И които са спазвали Божиите заповеди, ще бъдат вечно живи, макар и да постоят малко в гробовете, но пак ще станат и ще живеят вечно, както казва Христос, че който вярва в Него, и да умре, пак ще оживее (Иоан. 11:25). Лукавите и грешни хора и самите дяволи всеки ден слушат това Божие поучение, но не получават никаква

полза. Защото само от слушане човек не получава спасение, ако не изпълнява Божиите заповеди и ако не прави онова, за което слуша. За това който изпълнява Христовите заповеди, не ще види душевна смърт, само ще поспи малко в гроба до Второто пришествие, когато Христос ще заповяда да възкръснат, като днешния мъртвец, който, щом чу Христовия глас, душата му веднага дойде в тялото, и като се съживи, седна на носилото и започна да говори пред всички, за да не кажат, че в него е влязъл друг дух и е надигнал тялото му, а да видят, че е неговата душа, и да се уверят как ще стане общото възкресение на мъртвите, защото бездушно тяло не може нито да седи, нито да говори. Тогава Христос за по-голяма убедителност предал починалия на майка му, така че всички, които били там, се почудили, славели Бога и казвали: Велик пророк се издигна между нас. Защото не разбрали, че Той е истинският Бог, а мислели, че е пророк, по-голям от Моисей. Но после малко по малко разбрали, че е Христос. А това чудо се разчуло по всички еврейски земи и вестта за него стигнала чак до Иоан Кръстител в пустинята. Преди Рождество Христово са известни три възкресения, извършени от пророци. Първото е, когато пророк Илия възкреси сина на вдовицата (вж. 3 Царств. 17:22). Второто е, когато пророк Елисей възкреси дъщерята на сонамката (вж. 4 Царств. 4:33-35), а третото е, когато погребаха Елисей в един стар гроб, в който лежеше отдавна погребан човек, който възкръсна, щом сложиха Елисей в гроба (вж. 4 Царств. 13:21). И Христос извърши пет: първото е, когато възкреси сина на днешната вдовица в град Наѝн, второто, когато възкреси дъщерята на Иаир (Марк. 5:41, 42), третото, когато възкреси четиридневния Лазар (Иоан. 11:38-44), четвъртото, когато мнозина възкръснаха, когато Христос умря на кръста (Мат. 27:52), и петото, самото Негово възкресение, което е безсмъртно. Защото всичките други седмина възкръснали пак починали, а Христовото, което е осмото, остана безсмъртно. Така и през

осмия век, тоест през осемхилядната година всички починали ще възкръснат и ще станат безсмъртни и неразрушими.

ПОУЧЕНИЕ

Днешните Христови думи, отправени към скръбната вдовица, която плачела за починалия си син, предлагат голяма утеха на всички, които плачат неутешимо за починалите. Защото Христос, като гледал тази жалостива майка да плаче, се умилил и рекъл: „Мълчи, недей плака“, но тя по никакъв начин не можела да спре сълзите си, като гледала едничкия си, любим син мъртъв. Тя нямала друго чедо, той ѝ бил опора и надежда в старините ѝ.

Наистина голяма милост и любов имат брат към брата, приятел към приятеля и съпруг към съпругата си, но най-голяма милост и любов има майката към децата. За това и тази майка плачела безутешно, както някога Иосиф плакал, над баща си Иаков (Бит. 50:1) и цар Давид над синовете си Амнон и Авесалом (2 Царств. 13:36, 18:33). Така казва и премъдрият Иисус, син Сирахов: пролей сълзи над умрелия (Сир. 38:16), само ни е забранено да плачем с глас и вик, да се удряме и да си скубем косата. Такъв плач е забранен, понеже разгневява Бога. А да пролеем сълзи над починалите, без глас и без вик, това е добро нещо, защото проявяваме милост. Както Сам Христос плака над приятеля Си Лазар (Иоан. 11:35). Така трябва и ние да се просълзяваме над починалите без глас и без вик и да казваме, като праведния Иов: „Господ даде, Господ и взе; (както беше угодно Господу, тъй и стана) да бъде благословено името Господне!“ *(Иов. 1:21)*. Кой се е родил и не е умрял? Всички ще умрем. Но има много хора, които плачат и се дерат над починалите като безумни и казват: „Къде ще отидем и какво ще правим? Кой ще ни помогне?“, или: „Кой ще храни тези сирачета?“. Не е толкова чудно, ако това го правят безбожниците, които не вярват, че има Бог. Но е много чудно,

ако го правим ние, които знаем, че има Бог, Който вижда всичко и мисли за целия свят, Който се грижи за целия свят, и го храни, който е общ Баща на всички сираци и Пазител на всички вдовици. И щом знаем, че Бог се грижи за всеки, защо казваме: „Какво ще правя сега?“. Останал си сирак? Останала си вдовица? Изпаднал си в беда? Изтичай при Бога и коленичи пред Него. Защото Той е наше прибежище в скърбите и Помощник на сираците. Ако почине наше дете, да благодарим на Бога, че го е взел като чиста жертва, а не да плачем безчинно. Да плачат неверниците, които нямат надежда за възкресение, а защо ние, които знаем и вярваме, че всички починали ще възкръснат, плачем толкова много? Да плачат грешниците, които са разгневили Бога и са починали без покаяние, без изповед и причастие. А за този, който е починал изповядан и причастен, не е уместно да плачем. Защото той не е починал, а е жив, както казва Христос, че който вярва в Него, "и да умре, ще оживее" (Иоан. 11:25). Нему слава във вечните векове, Амин!

---

buditeli.info © 2017